

Dr hab. Witold Bobiński
Katedra Polonistycznej Edukacji Nauczycielskiej
Wydział Polonistyki UJ

**OCENA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ PANI MGR MARII SZOSKI
PT. *POGŁĘBIĆ OBRAZ ŚWIATA.*
*FILM W EDUKACJI POLONISTYCZNEJ A KSZTAŁCENIE UMIEJĘTNOŚCI
INTERPRETACJI***

Uwagi ogólne

Pozwolę sobie rozpocząć ten tekst od wyznania osobistego – rozprawę pani Marii Szoski czytałem z dużą przyjemnością i zainteresowaniem. Nieczęsto bowiem recenzent otrzymuje do oceny pracę, której temat lokuje się w centrum jego zainteresowań i pasji, a tak właśnie stało się tym razem. Okoliczność ta ma jednak i słabą stronę – ukontentowany pobratymstwem dusz recenzent może bezwiednie i mimowolnie ulegać pokusie lukrowania swych opinii i przydawania walorów przedmiotowi oceny. Ustrzec przed tym może zdwojenie czytelniczej uwagi i wnikliwość recenzencka, które starałem się uczynić nieodstępnymi towarzyszami mojej lektury rozprawy. Recenzja niniejsza jest wynikiem współdziałania tych dwóch trybów autokomunikacji z tekstem.

Język pracy

Niewątpliwie jednak moje przyjemne wrażenia czytelnicze nie są jedynie funkcją poczucia solidarności z główną ideą pracy. Rozprawa jest bowiem napisana profesjonalnie i atrakcyjnie – potoczyście, ze swadą i pasją, z akcentowaniem osobistego, autorskiego poglądu na kluczowe kwestie. Autorka w pełni panuje nad tworzywem językowym, na palcach jednej ręki można policzyć potknięcia czy lapsusy składniowe i stylistyczne. Za to dojrzałość języka, wyrazista, zdecydowana fraza, bogactwo i fachowość słownictwa oraz narracyjne zacięcie dostarczają autentycznej przyjemności czytelniczej, wartko wiodą przez akapity i rozdziały, budują szacunek do kompetencji twórczych Autorki, która ujawnia się w pierwszoosobowych formach czasownika, rezygnując ze stosowanej niekiedy, sztucznej i napuszonej manieri bezosobowego czy też trzecioosobowego dyskursu.

Kompozycja i struktura

Atrakcyjność kontaktu z tekstem rozprawy wynika też z przyjętej kompozycji całości i struktury tworzących ją części. Zamysł był prosty, ale uzasadniony i funkcjonalny – podzielić pracę na dwie części, te zaś na nie nazbyt długie rozdziały. Dwudzielna budowa dysertacji znajduje – przede wszystkim – uzasadnienie merytoryczne – pierwsza część dotyczy historii teoretycznych i praktycznych prób rozpoznania edukacyjnych potencji filmu i zastosowania

